

Győri László

Babits szeme

Nézd, lásd a világosság udvarát,
nézd Jónást, a Cethalat, Ninivét,
a szűk bérházak szörnyű ótvarát,
a lichthódot, mely csúfolja nevét,

a fényudvart, az örökké sötét
mellékszögöt, amelyet észrevesz
az, aki majd meglátja Ninivét,
a bűdös Cetet, mely mint a rekesz,

bezárja Jónást, onnan esedez,
a lichthof szennyes, bűzölgő fenekét
nézd, s látod, hogy milyen mélyekbe lát

egy méltó szem, amely annyira tág,
nagyra nő benne minden kicsiség,
nézd Babitsnak meglátó, nagy szemét!

Kopár sziget

Kapott egy akkora pofont,
a végítélettel rokont,
hogy lezuhant a porba.
Amikor már nem bírta tovább
vinni a súlyt a váll meg a láb,
hordozni bármit, venni a lépteket.
Amikor minden nyilvánvaló,
minden sívó, minden szál fakó.
Amikor eljött a legelső halott,
és szükséges, kellő a halottsirató,
ő adott akkor egy keserű pofont
azzal, hogy a fakó, nyomorult
szálakat kitepte gyökerestül.
Leborult a porba, és csak nézte őt
a meg sem rémült, a meg sem rendült
pofonkeverő, földre zuhanatató,
csak lötytyintgette tovább a gyökerekre,
a mindent elnyelő porba a hasztalant.

Kapjuk a pofont, de van-e tőle
szégyenünk, piros folt arcunk egy felén?
Zuhanunk, vagy jutunk hegytetőre?

Egy-két-há!

Egy, két, há! Parkokban hallani néha,
így iramodnak neki a gyerekek.
Itt a startvonal, fussatok,
hadd lássam, ki ér elsőnek a célba!
Én vagyok a ti célotok,
érjetez utol sebes lábatokkal.
Vizslatom figyelő szemekkel
a leggyorsabb szökellőt.
És megszólítom: gyere hozzám
a futószakosztály edzéseire.
Kiválasztottalak.
Ne azt nézd, hogy rossz a térdem,
hogy már nem vagyok az a szélvész.
Tudok futtatni, hogy kiköpöd a tüdőöd,
elátkozol, és én újra meg újra
zaklatlak, futtatlak körbe-körbe,
s mérem az időt.
Vár a bajnokság, elsütik a pisztolyt.
Nem egy-két-há, pisztolydörrenés.
Úgy fuss, mintha rossz lábammal,
botot hajítva kergetnélek.
Megöllek, ha utolérnek!
Vagy választod a céltalan futást?

Az ember él

Az ember él, járkál odakint,
odakint, mert nehéz idebent.
Szabadulna, de mit szabadít?
Magát? Ezt a gyanús idegent?

A megmentés javát keresik,
élelmet űz a lélek meg a test
üzlettelől, szűkösen, üzletig.
Túlélni, csak ezt túlélni, ezt.

Járkálnak, arcukra forr a maszk,
ugyanazt hordja mind, ugyanazt,
egymásra néznek és a maszk alól

tompa hangot szűr a levegő:
– Túléljük. Hogy vagy? – És azt mondja: – Jól.
A vigasz a lélegeztető.

